

Arrest

nr. 231 267 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 20 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 augustus 2019 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 24 juli 2019 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 13 augustus 2019 neemt de verwerende partij een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 24.07.2019 bij onze diensten werd ingediend door :

*[H.V.] (R.R.: [...])
nationaliteit: Bosnië en Herzegovina
geboren te [...] op [...]
adres: [...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 24.07.2019 een kopie van zijn bijlage 26quinquies voor teneinde zijn identiteit aan te tonen. Echter, dit document draagt de vermelding “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”. Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van zijn identiteit. Betrokkene roept in zijn aanvraag evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichting om zijn identiteit aan te tonen (art. 9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Betrokkene legt bij zijn aanvraag dd. 24.07.2019 ook een certificaat van de burgerlijke stand van Trebinje voor.

Dit bewijselement kan zijn identiteit niet aantonen zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e lid, gezien dit bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in art. 9ter, §2, 1e lid, 3° namelijk het laat niet toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoek(st)er. Betrokkene roept evenmin in vrijgesteld te zijn van de verplichtingen zijn/haar identiteit aan te tonen (art.9ter, §2, 3e lid). Bovendien dienen alle ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bijgevolg is de aanvraag onontvankelijk.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02 274 66 11).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“1. Door de verzoekende partij werd op 22 juli 2019 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Onder de hoofding “bewijs van identiteit” werd in de aanvraag het volgende genoteerd: “De verzoekende partij voegt bij dit schrijven een kopie van zijn bijlage 26quinquies, waaruit zijn identiteit blijkt (stuk 1). Zoals vermeld op de bijlage 26quinquies, is verzoeker niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

Verzoeker verkeert in de onmogelijkheid om dergelijk document te bekomen. Verzoeker is ethisch Rom en afkomstig uit Banja Luka, Bosnië en Herzegovina. Hij verbleef op verschillende plaatsen, hetgeen hij verklaarde tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker gaf daarbij te kennen dat hij geen identiteitsdocumenten had en er geen kon bekomen. Verzoeker voegt tevens de bevestiging dat hij niet in de stamboeken staat ingeschreven (stuk 2)".

Op 13.08.2019 wordt de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet evenwel afgewezen als onontvankelijk. Als rechtsgrondslag wordt verwezen naar artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet.

2. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft (...)".

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat "bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene. De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°. De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag".

Artikel 9ter, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens dat: "de gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...); 2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (...)".

De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde, rekening houdende met bovenvermelde bepalingen, op rechtmatige wijze kon besluiten dat de verzoekende partij zijn identiteit niet op een correcte wijze zou hebben aangetoond.

Ter beoordeling van deze vraag wijst de verzoekende partij tevens op het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3. De verzoekende partij merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing enkel bovenvermelde rechtsgrond (artikel 9ter, §3, 2° Vreemdelingenwet) inroept.

Gelet op de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, baseert de verzoekende partij zich hierom op deze artikelen om het betoog van de verwerende partij op haar rechtsgeldigheid te beoordelen.

Het kan niet worden aanvaard dat de verwerende partij gedurende de procedure nog andere rechtsgronden zou inroepen, aangezien dit aan a-posteriori-motivering zou betreffen. Een degelijke a-posteriori motivering kan niet in aanmerking worden genomen in het kader van het aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verleende wettigheidstoezicht.

4. Door de verzoekende partij werd bij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet een kopie gevoegd van de (identiteits)documenten waarover hij beschikt. De stukken werden gevoegd onder stuk 1 en 2 bij de aanvraag.

De verzoekende partij voegde bij zijn aanvraag een kopie van zijn bijlage 26quinquies, waaruit zijn identiteit blijkt (zie stuk 1 bij de aanvraag).

De verzoekende partij motiveerde vervolgens in de aanvraag dat, zoals vermeld op de bijlage 26quinquies, hij niet in het bezit is van enig identiteitsdocument. Verzoeker verkeert in de onmogelijkheid om dergelijk document te bekomen. Verzoeker is ethisch Rom en afkomstig uit Banja Luka, Bosnië en Herzegovina. Hij verbleef op verschillende plaatsen, hetgeen hij verklaarde tijdens zijn verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker gaf daarbij te kennen dat hij geen identiteitsdocumenten had en er geen kon bekomen.

De verzoekende voegde tevens, ter de bevestiging van de onmogelijkheid om identiteitsdocumenten te bekomen, dat hij niet in de stamboeken (geboorteregister) in Bosnië en Herzegovina (Trebinje) staat ingeschreven (zie stuk 2 bij de aanvraag).

Deze documenten en de bijhorende motivering werden echter niet aanvaard door de verwerende partij. 5. Inzake de voorgebrachte bijlage 26quinquies stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat "dit document draagt de vermelding "dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs". Bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit" (stuk 1).

De verzoekende partij is het, gelet op de wettelijke bepalingen, niet eens met dit oordeel.

Artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt de identiteit moet worden aangetoond door middel van een "bewijselement" (hetgeen dus niet beperkt is tot een identiteitskaart of paspoort) dat voldoet aan volgende voorwaarden: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De wettelijke toetsingscriteria zijn derhalve vastgelegd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Aan de hand van deze criteria dient te toetsing plaats te hebben.

De gemachtigde negeert in de bestreden beslissing deze criteria. De gemachtigde wijst enkel op een vermelding op de bijlage 26quinquies ("Dit attest is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs"), zonder na te gaan of de voorgebrachte bijlage 26quinquies voldoet aan de wettelijke toetsingscriteria die zijn vastgelegd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Derhalve kan de gemachtigde niet wettelijk besluiten dat "bijgevolg kan dit document niet aanvaard worden als een bewijs van haar identiteit", zonder een concrete (en dus individuele) toetsing uit te voeren van de wettelijke criteria vastgelegd in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

Deze toetsing staat in schril contrast met de toetsing die wordt uitgevoerd ten aanzien van het certificaat van de burgerlijke stand van Trebinj, zoals voorgebracht door verzoeker bij zijn aanvraag, waarbij wel een toetsing gebeurd aan de hand van deze wettelijke criteria in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet (zie hieronder). De gemachtigde handelt hierdoor onzorgvuldig. De bestreden beslissing is hierom in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.

6. Inzake het voorgebrachte certificaat van de burgerlijke stand van Trebinje, stelt de verwerende partij dat dit bewijselement de identiteit niet zou kunnen aantonen van de verzoekende partij. In de bestreden beslissing stelt men dat niet voldaan zou zijn aan artikel 9ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat dit bewijselement niet zou toelaten om een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene.

De verzoekende partij is het niet eens met deze vaststelling.

Uit het certificaat kan namelijk - in combinatie met de voorgebrachte bijlage 26quinquies - worden opgemaakt wat de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats en nationaliteit van verzoeker zou zijn (zie stuk 1 en 2, zoals gevoegd bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet). De vermelde gegevens stemmen overeen met de vermeldingen op de bijlage 26quinquies.

Met deze elementen, in samenhang gezien met de voorgebrachte bijlage 26quinquies, wordt echter geen rekening gehouden in de beoordeling door de gemachtigde in de bestreden beslissing.

Het is daarom onzorgvuldig, minstens kennelijk onredelijk, dat de gemachtigde oordeelt dat niet voldaan zou zijn aan artikel 9ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat het certificaat van de burgerlijke stand van Trebinje niet zou toelaten om een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker, zonder minstens rekening te houden met bovenvermelde vaststellingen.

De bestreden beslissing is hierom in strijd met vastgelegd in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.”

3.2. De Raad benadrukt vooreerst dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Deze voorwaarden betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Aan de “documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde” dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; RvS 18 december 2012, nr. 221.807; RvS 8 september 2016, nr. 235.705).

De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

3.3. Verder blijkt uit artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet dat de identiteit moet worden aangetoond aan de hand van:

- een identiteitsdocument;
- een bewijselement dat voldoet aan de vier voorwaarden gesteld in artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name: 1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene; 2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie; 3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene; 4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene;
- verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in 1° bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in 2° en 4° en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in 3°.

Er is een vrijstelling voor de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend.

3.4. Het wordt niet betwist dat de voorgelegde bijlage 26quinquies geen “identiteitsdocument” is, zoals een identiteitskaart of een paspoort, maar verzoeker is het niet eens met de stelling van verwerende partij dat dit document niet kan gelden als een “bewijs van identiteit”.

Verzoeker wijst erop dat de identiteit ook kan worden aangetoond door een “bewijselement” dat voldoet aan de vier criteria vastgelegd in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat deze criteria door de verwerende partij werden genegeerd en er geen concrete toetsing heeft plaatsgevonden.

Verzoeker kan in dit betoog niet worden bijgetreden.

Er moet immers sprake zijn van een “bewijselement”. Op de bijlage 26quinquies wordt duidelijk vermeld “Dit document is geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in de bestreden beslissing. Uit de bijlage 26quinquies blijkt dat dit document werd

afgeleverd aan verzoeker in het kader van zijn asielprocedure en dit op basis van zijn eigen verklaringen, in casu de door hem verstrekte identiteits- en nationaliteitsgegevens.

Aangezien uit de bijlage 26quinquies blijkt dat dit document geen bewijswaarde heeft voor wat betreft de verklaarde nationaliteit en identiteit van verzoeker, kon de verwerende partij terecht volstaan met de vaststelling dat *“dit document niet aanvaard [kan] worden als een bewijs van identiteit”*. De verwerende partij was er dus niet toegehouden om deze bijlage 26quinquies verder in concreto te toetsen aan de vier wettelijke criteria in artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van verzoeker dat geen rekening werd gehouden met de elementen vermeld in het voorgelegde geboortecertificaat in samenhang met de bijlage 26quinquies, is gelet op het bovenstaande dan ook niet dienstig. Aangezien de verwerende partij terecht besloot om de bijlage 26quinquies niet te aanvaarden als een bewijs van identiteit, diende het geboortecertificaat dan ook niet in samenhang met de bijlage 26quinquies te worden beoordeeld. Verzoeker toont in deze omstandigheden verder niet aan dat het onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is om te stellen dat het geboortecertificaat op zich als bewijselement niet voldoet aan de voorwaarde in artikel 9ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet omdat het niet toelaat een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker, en daaruit te besluiten dat dit bewijselement verzoekers identiteit niet kan aantonen.

3.5. Een schending van artikel 9ter, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet, evenmin als een schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES